

HỌC TẬP THẦN ÁI THỂ NHÂN -Tập 9

Lão Pháp sư Tịnh Không chủ giảng đăng ngày 18/10/2018 tại UNESCO Tịnh Không chi hữu xã Liên Hiệp Quốc (Association of Master Chin Kung's Friends at UNESCO).

Kính thưa chư vị Pháp sư, chư vị đồng học!

Xin chào mọi người!

Xin xem Thần ái thể nhân trang thứ 44: *Nhất thiết chư Phật thân, duy thị nhất pháp thân. Nhất tâm nhất trí tuệ, lực vô úy diệc nhiên.*

Bốn câu nói này rất quan trọng là lời chân thật không phải nói một cách tùy tiện. Chúng ta cần luôn luôn ghi nhớ hy vọng ngay trong đời này có duyên được nhập vào cảnh giới như vậy. Một khi nhập vào được cảnh giới này là thành Phật rồi. Bốn câu trên là kinh văn của Kinh Hoa nghiêm: *Nhất thiết chư Phật thân, duy thị nhất pháp thân*. Nói rõ tất cả chư Phật là do một pháp thân biến hiện ra, thế nào là pháp thân, thế nào là Phật thân. Phật thân là thị hiện ở nhân gian trải qua tu học đạt đến đại triệt đại ngộ, ngộ điều gì? Chính là ngộ câu nói này, thì ra tất cả thân của chư Phật chính là một pháp thân, hai chữ duy thị nghĩa là “chính là” pháp thân là một. Ngoài pháp thân ra còn có ứng thân, hóa thân, ứng hóa vô lượng vô biên thân. Chúng ta thường nói lục đạo luân hồi, thường nói thập pháp giới y chánh trang nghiêm. Những thứ này từ đâu ra? Do pháp thân biến hiện, pháp thân không có hình tướng, thật sự là “Ngôn ngữ đạo đoạn, tâm hành xứ diệt”. Bạn không có cách tri nói, nói không ra. Nói thế nào cũng không giống, không cách chi hình dung. Nhất thiết pháp, nhất thiết pháp đây bao gồm lục đạo luân hồi, bao gồm thập pháp giới. Thập pháp giới, lục đạo luân hồi thật vô lượng vô biên quá ư rộng lớn, quá nhiều. Đều là do một pháp thân biến hiện, cũng giống như chúng ta nằm mơ, khi tỉnh dậy vẫn còn nhớ rất rõ ràng cảnh giới trong giấc mơ. Vậy giấc mơ này từ đâu ra? Do tâm hiện, do thức biến. Trong chân tâm hoàn toàn không có gì cả, chân tâm chính là pháp thân, có thể hiện ra thập pháp giới, hiện ra lục đạo luân hồi. Do đó lục đạo thập pháp giới chỉ là một pháp thân, là một không phải hai.

Câu phía sau nói rất hay: *Nhất tâm nhất trí tuệ, lực vô úy diệc nhiên*. Lực là năng lực giáo hóa chúng sanh, vô úy trong thập pháp giới, trong lục đạo, thậm chí trong quốc độ của tất cả chư Phật ở mười phương hiện thân thuyết pháp, giúp đỡ chúng sanh cho họ quay đầu trở lại thì họ vẫn có thể chứng được Phật thân, pháp thân. Phật thân thuộc về tướng, pháp thân thuộc về thời gian và

không gian. Thời gian không gian từ đâu ra, từ pháp thân biến hiện ra. Chúng ta đọc qua phần chú giải của câu: Tất cả các bậc thánh giả chúng đấng cứu cánh đại giác và bao gồm tôi, bao gồm bạn, bao gồm tất cả chúng sanh đều nằm trong câu kinh văn này, đều được đề cập đến. Thậm chí tất cả những chúng sanh ở tương lai chắc chắn cũng có thể triệt để giác ngộ chân tướng vũ trụ nhân sinh. Tất cả chúng sanh bản thể và chân thân của họ đều chu biến khắp vũ trụ, dung hòa lẫn nhau, thậm chí là cứu cánh của một thể. Chân tâm của các vị đại giác cùng chân tâm của tất cả chúng sanh đều cùng một loại chân tâm.

Trong đoạn kinh văn này chúng ta nhìn thấy câu: Đều cùng một chân tâm. Do đó, không được phân biệt, không nên chấp trước đó mới là đại viên mãn. Nếu bạn có phân biệt, bạn còn chấp trước là bị lệch rồi, bạn sẽ không nhìn thấy toàn bộ, chỉ nhìn thấy một phần hạn hẹp mà thôi, do đó nhất định phải hiểu rằng biến pháp giới hư không giới trên từ chư Phật Như lai, dưới đến tất cả chúng sanh, dưới nữa là chúng sanh ở địa ngục vô gián đều cùng một chân tâm biến hiện ra. Biến như thế nào? Trong kinh đại thừa nói rất hay đó là “Duy tâm sở hiện, duy thức sở biến”. Năng hiện ở đây là chỉ cho chân tâm, trong kinh đại thừa gọi là chân như, chân tánh tự tánh. Nói nhiều danh từ như vậy thật ra chỉ nói rõ một điều, đó chính là một không phải hai. Cho nên chúng ta cùng với chư Phật Như Lai, với tất cả chúng sanh đều cùng một thể thể này chính là chân tâm.

Vậy chân tâm nằm ở đâu, chân tâm có thể hiện mười pháp giới, vọng tâm thuộc về sở hiện, chân tâm thuộc về năng hiện nhưng vẫn là một không phải hai, trong giáo dục tôn giáo nên lấy câu này làm cốt lõi. Chúng ta xưng là tôn giáo, tôn giáo là loại giáo dục thần thánh, là bài học của mỗi người không thể không học trong đời này, bài học này dạy chúng ta toàn bộ vạn sự vạn vật trong vũ trụ đều là một thể, một chân tâm hiện ra. Vậy thức là gì? Thức là vọng tâm. Chân tâm hiện tướng, tướng trạng đó như thế nào? Là trong mọi cảnh vật, không điều gì mà không hiểu rõ, điều gì cũng thấy biết rõ ràng nhưng không khởi tâm, không động niệm, không phân biệt chấp trước, đây là cái thấy biết của chân tâm, thấy biết chân tướng của vũ trụ thật ra vọng tướng cũng là chân tướng. Chân vọng bất nhị nên nói cùng một chân tâm, cùng một tự tánh, tự tánh chính là chân tâm là một không phải hai, nếu như bạn có thể tin, có thể không hoài nghi, xem như bạn đã nhập vào cảnh giới rồi, không còn khởi tâm động niệm nữa, cũng không còn vọng tướng phân biệt chấp trước. Nay gọi là chúng đấng là kiến tánh một khi kiến tánh thì người này được xưng là Phật đà.

Danh từ Phật đà do phiên dịch từ tiếng Phạn của Ấn Độ, ý nghĩa là minh bạch rồi giác ngộ rồi triệt để giác ngộ không một tơ hào hoài nghi gọi là Phật. Người

kém hơn Phật một cấp xưng là Bồ Tát, Bồ Tát tuy đã giác ngộ nhưng chưa viên mãn, vẫn còn phải thân cận Phật đà, thỉnh giáo với Phật đà. Như trong Kinh Hoa Nghiêm nói Bồ Tát có 51 đẳng cấp, thật sự có đại Bồ Tát, tiểu Bồ Tát. 51 đẳng cấp này là: Thập tín, Thập trụ, Thập hạnh, thập hồi hướng, Thập địa và Đẳng giác. Kinh Hoa Nghiêm nói khi nào bạn dùng chân tâm, không còn dùng vọng tâm nữa, người biết dùng chân tâm là thuộc hàng sơ địa trở lên. Chúng ta xưng họ là đại Bồ Tát, họ vẫn sống ở thế gian giúp đỡ Phật, giáo hóa chúng sanh, tiếp dẫn chúng sanh, giúp đỡ chúng sanh làm tấm gương tốt cho người sơ học những việc này trong kinh Hoa Nghiêm nói rất tỉ mỉ. Do đó, không thể không đọc kinh đại thừa, câu nói trí tuệ của bậc trí tuệ đại giác cùng với trí tuệ chân thật trong tự tánh của tất cả chúng sanh đều là một loại trí tuệ cứu cánh viên mãn. Những bậc đại giác đối với vạn pháp của vũ trụ họ có sự nhận thức và lý giải một cách triệt để, vô ngại cảnh giới cứu cánh giải thoát của họ trong việc giáo hóa dẫn dắt chúng sanh khi diễn thuyết chánh pháp, quyết định có đầy đủ sức vô ngại, quyết định có đầy đủ năng lực của cảnh giới vô úy, đều tương đồng với nhau không sai khác.

Câu kệ tiếp rất quan trọng, thậm chí trong tự tánh, chân tâm của tất cả chúng sanh đều có cùng cảnh giới và năng lực bất nhị. Nghĩa là cảnh giới và năng lực đều giống nhau những lời nói thuộc đại thừa kinh giáo này nằm trong Đại Phương Quảng Phật Hoa Nghiêm Kinh. Kinh này là vua trong các kinh đại thừa, chúng ta học kinh văn này là trích trong kinh hoa nghiêm, kinh văn có bốn câu: *Nhất thiết chư Phật thân, duy thị nhất pháp thân. Nhất tâm nhất trí tuệ, lực vô úy diệc nhiên.* Những lời này đã nói rõ mỗi người chúng ta cùng với chư Phật Như Lai không hề sai khác là một. Phật có pháp thân chúng ta cũng có pháp thân, Phật có ứng hóa thân chúng ta cũng có ứng hóa thân, Phật hiện ra thập pháp giới, tâm của chúng ta cũng có thể hiện 10 pháp giới. Chúng ta với Phật không hề có sự sai biệt, do đó Phật giáo khác với một số tôn giáo, một số tôn giáo có chân thần có thượng đế. Con người có thể giống như chân thần không? Không thể, có thể giống như thượng đế không, không thể. Thượng đế là chí cao vô thượng chúng ta là thần dân phải nương tựa theo ngài. Với Phật thì khác, mọi người đều có thể thành Phật, mọi người học Phật đến sau cùng chắc quyết thành Phật. Do đó, đối với Phật chúng ta không xưng ngài là chân chủ, không xưng ngài là thượng đế, chúng ta xưng ngài là Lão sư. Ngài là vị thầy căn bản trong giáo học Phật đà, trường học là do ngài sáng lập. Ngôi trường này chủ yếu là do ngài đến dạy học, đồng thời cũng có chư Phật Như Lai cùng với hàng đệ tử của các ngài đến đây giúp Phật dạy học. Tình huống này rất nhiều, cho nên mục tiêu trung cực của việc học Phật là để thành Phật, không có gì khác so với chư Phật

Như Lai, điều này không hề có trong một số tôn giáo khác. Chỉ trong đại thừa Phật pháp mới giảng một cách cứu cánh, rõ ràng thấu triệt.

Chúng ta xem tiếp đoạn văn phía dưới, trang thứ 46: Không một chúng sanh nào mà không đầy đủ trí tuệ của Như Lai, chỉ vì vọng tưởng, điên đảo chấp trước mà không thể chứng đắc, nếu dời bỏ vọng tưởng thì nhất thiết trí, tự nhiên trí, vô ngại trí sẽ được hiện ra. Chúng ta tìm hiểu câu này. Học Phật có lợi ích gì? Phải biết trí tuệ của Như Lai là viên mãn, là vô ngại, là vô biên tế quá khứ hiện tại vị lai vô sở bất tri vô sở bất năng. Ở đây Phật nói với chúng ta rằng tất cả trí tuệ và đức năng mà ngài đang có mỗi chúng sanh chúng ta đều có, không hề khác với ngài. Thế nhưng bây giờ vốn không có gì khác với ngài lại trở thành hai thứ khác nhau quá nhiều, nguyên nhân gì. Câu kế tiếp đã nói rõ chỉ vì vọng tưởng, điên đảo chấp trước mà không được chứng đắc phải biến thành phàm phu trong lục đạo, phải ra nông nổi như thế. Chúng ta phải giác ngộ, vốn chúng ta với Phật đều giống nhau, vì sao lại luân lạc đến mức độ như vậy. Làm sao đây? Khi tôi mới vừa học Phật năm đó 26 tuổi, lần đầu tiên diện kiến Chương Gia Đại Sư tôi thỉnh giáo với ngài rằng: Khi con theo Tiên sinh Phương Đông Mỹ học triết học, thầy Phương giới thiệu đại thừa Phật pháp cho con và nói rằng triết học trong kinh Phật là triết học tốt đỉnh trên thế giới, con có thể tin, có thể chấp nhận nhưng con thắc mắc: Phật Bồ Tát giác ngộ rồi, con thì mê rồi, vậy là không giống nhau. Chương Gia Đại Sư nói với tôi: Nhìn thấu buông xả là chân tu hành. Quá khứ chúng ta đã hành những gì, khởi tâm động niệm vọng tưởng phân biệt chấp trước đều sai rồi. Chúng ta phải buông bỏ những thứ này, triệt để buông bỏ, vì sao vậy vì nó là giả không phải thật. Chúng ta bị những thứ giả này làm tổn hại quá nhiều quá lớn. Vốn chân tâm tự tánh của chúng ta có trí tuệ đức năng đồng với Như Lai. Vì sao hiện giờ lại trở thành như vậy? Bình thường khi người ta nói đến thần thông, 6 loại thần thông, Phật đều có đầy đủ, Bồ Tát cũng có đầy đủ, A La Hán cũng vậy chỉ trời và người không có. Chư thiên trong 28 tầng trời có thần thông nhưng chỉ là tiểu thông chẳng phải đại thông vì họ còn bị chướng ngại không phải vô ngại.

Đại sư dạy tôi: Nhìn thấu buông xả. Ngài đã đem phương pháp tu hành này mách bảo cho tôi. Thế nào gọi là tu hành. Hành chính là khởi tâm động niệm trong đời sống hàng ngày của chúng ta, lời nói hành vi tạo tác, mê mà không giác, còn Phật Bồ Tát chính là giác mà không mê nên chúng ta phải nhìn thấu để buông xả, vì sao vậy? Vì biết mọi thứ đều là giả. Trong Kinh Kim Cang đã nói nhiều lần, không chỉ một lần mà thôi: Phàm sở hữu tướng giai thị hư vọng cho chúng ta biết tất cả mọi hiện tượng đều là giả, đều không phải thật, chớ bị mắc

lừa, không một thứ gì là thật cả. Vậy phải làm sao? Phải buông bỏ khởi tâm động niệm, trong mọi thứ cảnh giới phải học tập không khởi tâm không động niệm để tu tâm. Khi mắt của chúng ta nhìn thấy hình sắc liền khởi tâm động niệm, kế tiếp là phân biệt xong vương chấp vào đó, vậy là sai rồi. Nếu khi mắt tiếp xúc với sắc tướng mà không khởi tâm không động niệm không phân biệt không vương chấp mới là đúng. Người thật sự biết tu hành họ biết cách dụng công ở điểm này mới là công phu thật. Lỗi tai nghe âm thanh nghe rất rõ ràng nghe xong rồi sao không khởi tâm không động niệm không phân biệt không chấp trước. Bạn biết cách dùng căn tánh của nhĩ căn, căn tánh của nhãn căn, chư Phật đại Bồ Tát các ngài nhờ vậy mà được thành tựu. Còn chúng ta vừa thấy hình sắc nghe âm thanh liền khởi tâm động niệm dẫn đến tâm tự tư tự lợi, dẫn đến vọng tưởng tạp niệm quá nhiều. Vậy là sai rồi, càng chìm đắm càng sâu càng đoạ càng nặng không giống như bậc La hán, La Hán nhiều lắm thì khởi tâm động niệm và phân biệt nhưng biết cách đè nén nó xuống không còn chấp trước nữa, vậy mới đúng. Riêng chúng ta vừa khởi tâm động niệm kể là vọng tưởng phân biệt chấp trước kế tiếp nữa không cần nói thêm loại phiền não gì cũng nổi lên, tham sân si ngã mạn nghi ngờ toàn bộ rủ nhau đến để tạo nghiệp. Tóm lại chúng ta phải hiểu Phật giáo không giống như các tôn giáo khác chúng ta xưng Phật đà là thầy, xưng Bồ Tát là thầy mới đúng. Chúng ta học tập theo các ngài, hy vọng được giống như các ngài cũng thành Bồ Tát, thành Phật như thế mới đúng.

Hôm nay thời gian đã hết chúng ta học đến đây.